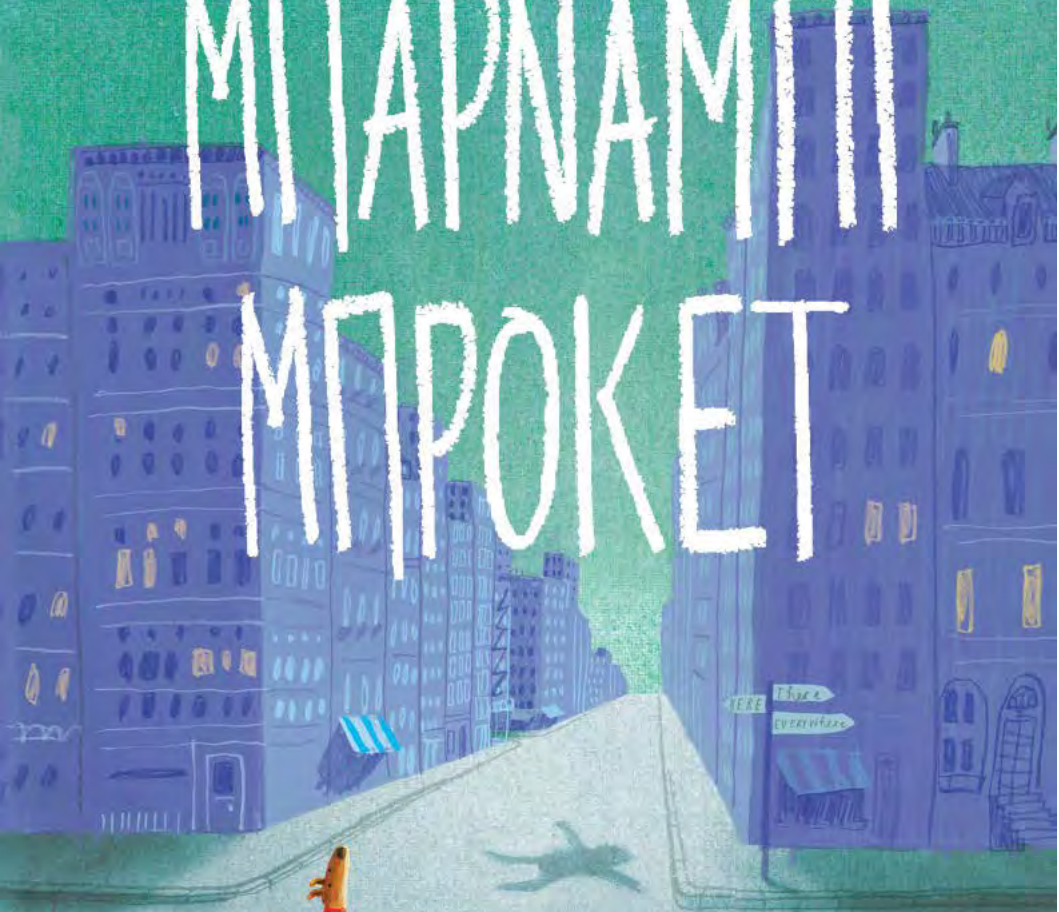


ΤΖΟΝ ΜΠΟΪΝ



# ΜΠΑΡΝΑΜΠΙ ΜΠΡΟΚΕΤ



ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

---

---

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

---

---

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE TERRIBLE THING THAT HAPPENED  
TO BARNABY BROCKET

Από τις Εκδόσεις Doubleday, Λονδίνο 2012

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μπάρναμπι Μπρόκετ**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: John Boyne

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μαλβίνα Αβραγιανού

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© John Boyne, 2012

© Εικονογράφησης: Oliver Jeffers, 2012

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2013

ISBN 978-618-01-0150-8

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά  
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiu Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

ΤΖΟΝ ΜΠΟΪΝ

ΜΠΑΡΝΑΜΠΙ  
ΜΠΡΟΚΕΤ



Μετάφραση: Μαλβίνα Αβαγιανού



*Στον Φίλιπ Άρντερ*

## Περιεχόμενα

Μια απολύτως φυσιολογική οικογένεια .....	11
Το στρώμα στο ταβάνι .....	23
Μπάρναμπι, ο χαρταετός.....	37
Η καλύτερη μέρα του Μπάρναμπι... μέχρι στιγμής .....	52
Ο μάγος στη γέφυρα .....	66
Το τρομερό συμβάν στην πολυθρόνα της κυρίας Μακούρι .....	83
Πλησιάζοντας από τα βορειοδυτικά .....	101
Η φυτεία καφέ .....	113
Επιτέλους, ένα βιβλίο!.....	124
Ο χειρότερος ηθοποιός όλων των εποχών .....	135
Ο πρίγκιπας της μπατονέτας .....	142
Ένα αστέρι γεννιέται.....	154
Η Μις Κιριμπίλι .....	166
Η φωτογραφία στην εφημερίδα.....	174
Η φωτιά στο στούντιο .....	185
Η καραμελίτσα που έφερε την καταστροφή .....	195
Η κάρτα που μύριζε κοτόπουλο .....	208

«Φρίκσοου» .....	212
Λευτεριά στα φρικιά .....	227
Οι τελευταίες ευχές του Στάνλεϊ .....	240
20.000 λεύγες πάνω από τη Γη .....	251
Βόλτα στο διάστημα .....	264
Ό,τι κι αν σας έχουν πει είναι αλήθεια.....	275
Φυσιολογικός – ό,τι κι αν σημαίνει αυτό.....	293
Αυτό το γνώριμο ιπτάμενο συναίσθημα.....	304
Η πιο υπέροχη πόλη του κόσμου.....	317

## Μια απολύτως φυσιολογική οικογένεια

**Α**υτή είναι η ιστορία του Μπάρναμπι Μπρόκετ. Για να κατανοήσετε τον Μπάρναμπι, θα πρέπει πρώτα να κατανοήσετε τους γονείς του: δύο ανθρώπους που έτρεμαν τόσο πολύ τη διαφορετικότητα των άλλων, που αποφάσισαν να κάνουν κάτι τρομερό. Κάτι που θα είχε τραγικές συνέπειες για όλους όσους αγαπούσαν.

Ας ξεκινήσουμε από τον πατέρα του Μπάρναμπι, τον Άλιστερ, ο οποίος θεωρούσε τον εαυτό του απολύτως φυσιολογικό. Ζούσε μια φυσιολογική ζωή, σε ένα φυσιολογικό σπίτι, έμενε σε μια φυσιολογική γειτονιά, όπου έκανε φυσιολογικά πράγματα με φυσιολογικό τρόπο. Η ζωή του ήταν φυσιολογική, όπως άλλωστε και τα δυο παιδιά του.

Ο Άλιστερ δεν είχε χρόνο για τους μη φυσιολογικούς ανθρώπους ή για εκείνους που δεν τους ένοιωζε να ρεζιλευτούν δημοσίως. Όποτε καθόταν στο μετρό και άκουγε μια παρέα νεαρών να μιλάει δυνα-

τά, περίμενε την επόμενη στάση, έβγαινε στα γρήγορα και ξαναέμπαινε σε άλλο βαγόνι, πριν προλάβουν να κλείσουν οι πόρτες. Όποτε έτρωγε σε ένα εστιατόριο –απέφευγε τα μοντέρνα εστιατόρια με τα δυσνόητα μενού και τα περίπλοκα φαγητά–, όποτε έτρωγε λοιπόν σε ένα συνηθισμένο εστιατόριο και τύχαινε να δει τους σερβιτόρους να τραγουδούν *Happy Birthday* σε κάποιον επιδειξιμανή πελάτη, τότε αμέσως του χάλαγε η όρεξη.

Εργαζόταν ως συμβολαιογράφος στο δικηγορικό γραφείο *Χάσος και Δίκης* στην πιο υπέροχη πρωτεύουσα του κόσμου, στο Σίδνεϊ της Αυστραλίας, όπου ειδικευόταν στις διαθήκες και στα κληρονομικά· ένα μάλλον καταθλιπτικό επάγγελμα που του ταίριαζε γάντι. Στο κάτω κάτω, τι πιο φυσιολογικό από το να προετοιμάζεις μια διαθήκη. Δεν είχε τίποτα το ασυνήθιστο. Πολλοί πελάτες που τον επισκέπτονταν στο γραφείο του ένιωθαν κάπως νευρικοί – εδώ που τα λέμε, το να σχεδιάζεις τη διαθήκη σου είναι αρκετά δύσκολο και δυσάρεστο.

«Μη συγχύζεστε, σας παρακαλώ», συνήθιζε να τους λέει ο Άλιστερ. «Ο θάνατος είναι μια απολύτως φυσιολογική υπόθεση. Σε όλους μας θα συμβεί κάποια μέρα. Φανταστείτε πόσο φρικτό θα ήταν αν ζούσαμε για πάντα! Ο πλανήτης θα κατέρρευε από όλο αυτό το βάρος».

Μη φανταστείτε ότι ο Άλιστερ ενδιαφερόταν για το καλό του πλανήτη· σε καμία περίπτωση. Μόνο οι χί-



πηδες και όλοι αυτοί που πιστεύουν στις αρλούμπες περί Νέας Εποχής ενδιαφέρονται για κάτι τέτοια.

Υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι –οι περισσότεροι από αυτούς βρίσκονται στην Άπω Ανατολή– που ζουν με την πεποίθηση ότι ο καθένας μας, και αυτό συμπεριλαμβάνει και εσάς, αποτελεί το μισό ενός ζευγαριού που χωρίστηκε πριν από τη γέννησή του και χάθηκε μέσα στο άπειρο και πολύπλοκο σύμπαν, και ότι έχουμε αφιερώσει όλη μας τη ζωή στην αναζήτηση αυτής της αποκομμένης ψυχής, που θα μας κάνει να νιώσουμε και πάλι ολοκληρωμένοι. Μέχρι να έρθει αυτή η στιγμή, όλοι μας περνάμε μια περίεργη φάση. Καμιά φορά, η ολοκλήρωση έρχεται όταν συναντάμε κάποιον που, με την πρώτη ματιά, φαίνεται να είναι το ακριβώς αντίθετο από εμάς. Ένας άντρας που τρελαίνεται για τέχνη και ποίηση, για παράδειγμα, μπορεί τελικά να ερωτευτεί μια γυναίκα που περνάει τα απογεύματά της μέσα στα γράσα και στις μηχανές. Μια γυναίκα που κάνει υγιεινή διατροφή και αθλείται έξω στη φύση μπορεί να νιώσει έλξη για κάποιον τύπο που το μόνο που του προσφέρει ευχαρίστηση είναι να χαλαρώνει στην πολυθρόνα του με ένα μπουκάλι μπίρας στο ένα χέρι και ένα σάντουιτς στο άλλο. Περί ορέξεως κολοκυθόπιτα. Όμως ο Άλιστερ Μπρόκετ πάντα ήξερε ότι δε θα μοιραζόταν ποτέ τη ζωή του με κάποιον που δε θα ήταν τόσο φυσιολογικός όσο αυτός, παρόλο που κάτι τέτοιο θα ήταν απολύτως φυσιολογικό.

Και κάπως έτσι φτάνουμε στη μητέρα του Μπάρναμπι, την Έλενορ.

Η Έλενορ Μπάλινχαμ μεγάλωσε στο Μπίκον Χιλ, σε ένα σπιτάκι με θέα τη βόρεια ακτογραμμή του Σίδνεϊ. Ήταν πάντοτε το καμάρι των γονιών της, μιας και ήταν αδιαμφισβήτητα υπόδειγμα σωστής συμπεριφοράς στη γειτονιά. Δε διέσχιζε ποτέ το δρόμο αν δεν εμφανιζόταν πρώτα το πράσινο ανθρωπάκι, ακόμα κι αν δεν υπήρχε αυτοκίνητο στον ορίζοντα ούτε για δείγμα. Πάντοτε παραχωρούσε τη θέση της στους μεγαλύτερους επιβάτες στο λεωφορείο, ακόμα κι αν υπήρχαν δεκάδες άδειες θέσεις για να καθίσουν. Για την ακρίβεια, η συμπεριφορά της ήταν τόσο υποδειγματική, που όταν πέθανε η γιαγιά της, η Έλσπεθ, και της άφησε μια συλλογή από εκατό χειροποίητα μαντίλια που είχαν πάνω τους κεντημένα με καλλιτεχνικά γράμματα τα αρχικά της –ΕΜ– η Έλενορ αποφάσισε να παντρευτεί έναν άντρα που το επίθετό του να ξεκινάει επίσης από Μ, έτσι ώστε να μην πάει χαμένη η κληρονομιά της.

Όπως ο Άλιστερ, έτσι κι εκείνη αποφάσισε να γίνει συμβολαιογράφος με ειδίκευση στα περιουσιακά στοιχεία, τα οποία έβρισκε –έτσι έλεγε σε όποιον τη ρωτούσε– τρομακτικά ενδιαφέροντα.

Ξεκίνησε να εργάζεται στο δικηγορικό γραφείο Χάσος και Δίκης σχεδόν ένα χρόνο αργότερα από το μέλλοντα σύζυγό της και αρχικά απογοητεύτηκε όταν έριξε μια ματιά γύρω της και ανακάλυψε ότι η

συμπεριφορά πολλών νεαρών συναδελφών ήταν κά-  
θε άλλο παρά επαγγελματική.

Ελάχιστοι από αυτούς διατηρούσαν έστω και σε υποτυπώδη τάξη το γραφείο τους. Τα περισσότερα γραφεία ήταν γεμάτα οικογενειακές φωτογραφίες, φωτογραφίες κατοικίδιων ζώων ή –ακόμα χειρότερα– διασημοτήτων. Οι άντρες έσκιζαν τα χρησιμοποιημένα χάρτινα ποτήρια του καφέ σε χίλια κομμάτια καθώς μιλούσαν δυνατά στο τηλέφωνο, δημιουργώντας έτσι ένα αποτρόπαιο χάλι που θα αναγκαζόταν κάποιος άλλος να καθαρίσει στη συνέχεια, ενώ οι γυναίκες μασουλούσαν όλη μέρα ασταμάτητα και αγόραζαν διάφορα σνακ από ένα κινητό καροτσάκι που εμφανιζόταν κάθε δυο ώρες φορτωμένο με γλυκά μέσα σε πολύχρωμα σακουλάκια. Πράγματι, αυτή η συμπεριφορά, σύμφωνα με τα τωρινά δεδομένα του φυσιολογικού, θα μπορούσε να θεωρηθεί φυσιολογική, ωστόσο ήταν αφύσικα φυσιολογική.

Στην αρχή της δεύτερης εβδομάδας της στο γραφείο, χρειάστηκε ν' ανέβει δύο ορόφους και να πάει σε ένα άλλο τμήμα προκειμένου να παραδώσει ένα έγγραφο υψίστης σημασίας σε ένα συνάδελφο, ο οποίος το χρειαζόταν δίχως άλλη καθυστέρηση, αλλιώς θα καταστρεφόταν το σύμπαν. Άνοιξε την πόρτα και προσπάθησε να παραβλέψει τα σημάδια αποδιοργάνωσης και ακαταστασίας που αντίκρισε, από φόβο μήπως της έρθει ναυτία. Και τότε –προς μεγάλη της έκπληξη– είδε κάτι, ή μάλλον κάποιον, ο οποίος

έκανε την καρδιά της να αναπηδήσει αναπάντεχα σαν νεογέννητη γαζέλα που κάνει ένα θριαμβευτικό σάλτο και διασχίζει το ποταμάκι για πρώτη φορά.

Καθισμένος σε ένα γωνιακό γραφείο, πίσω από μια συμμετρική στοίβα εγγράφων ταξινομημένων κατά χρώμα, βρισκόταν ένας πολύ ελκυστικός νεαρός με ριγέ κοστούμι και παιχνιδιάρικη χωρίστρα στα μαλλιά. Αντίθετα με τα ελάχιστα εξημερωμένα ζώα που τον περιτριγύριζαν, εκείνος διατηρούσε το γραφείο του σε απόλυτη τάξη, τα στιλό και τα μολύβια του σε μια απλή μολυβοθήκη, τα έγγραφά του στοιβαγμένα στην εντέλεια καθώς τα μελετούσε. Και για φωτογραφία παιδιού, σκυλιού ή διασημότητας ούτε λόγος.

«Αυτός εκεί ο νεαρός;» ρώτησε η Έλενορ μια κοπέλα που εργαζόταν στο πλησιέστερο γραφείο και καταβρόχχιζε ένα κεκάκι μπανάνας, στέλνοντας ανεπιστρεπτί όλα τα ψίχουλα στις χαραμάδες του πληκτρολογίου της. «Αυτός εκεί στη γωνία. Πώς λέγεται;»

«Τον Άλιστερ λες;» ρώτησε η κοπέλα, μαζεύοντας με τα δόντια της όλο το σιρόπι που είχε απομείνει στο περιτύλιγμα – κρίμα να πάει χαμένο. «Τον πιο βαρετό άνθρωπο του κόσμου;»

«Ποιο είναι το επίθετό του;» ρώτησε η Έλενορ με προσμονή.

«Μπρόκετ. Τι ανιαρό!»

«Τι υπέροχο!» απάντησε η Έλενορ.

Και έτσι παντρεύτηκαν. Ήταν απόλυτα φυσιολο-

γικό, ειδικά αφού είχαν βγει ραντεβού στο θέατρο (τρεις φορές), στο ζαχαροπλαστείο της γειτονιάς (δύο φορές), σε μια αίθουσα χορού (μόνο μία φορά – δεν τους άρεσε ιδιαίτερα, είχε πολύ νταβαντούρι, κι αυτή η ροκ εντ ρολ μουσική τούς πήρε το κεφάλι!) και είχαν πάει μια μονοήμερη εκδρομή στο λούνα παρκ, όπου έβγαλαν φωτογραφίες και απόλαυσαν μια ευχάριστη συζήτηση, μέχρι που ο ήλιος έδυσε και τα φώτα που έλαμπαν στην πελώρια μούρη του κλόουν τον έκαναν ακόμα πιο τρομακτικό απ’ ό,τι συνήθως.

Ακριβώς ένα χρόνο μετά το χαρμόσυνο αυτό γεγονός, ο Άλιστερ και η Έλενορ, οι οποίοι ζούσαν πλέον σε ένα φυσιολογικό σπίτι στην περιοχή Κιριμπίλι στα βόρεια προάστια του Σίδνεϊ, υποδέχτηκαν στον κόσμο το πρώτο τους παιδί, τον Χένρι. Γεννήθηκε Δευτέρα πρωί, μόλις το ρολόι σήμανε εννέα, ζύγιζε τρία κιλά ακριβώς και έκανε την εμφάνισή του έπειτα από ένα σύντομο τοκετό, χαμογελώντας ευγενικά στο γιατρό που τον ξεγέννησε. Η Έλενορ ούτε έκλαψε ούτε ούρλιαξε κατά τη διάρκεια της γέννας, σε αντίθεση με κάποιες άξεστες μητέρες που με τα καραγκιοζιλίκια τους δεν την άφηναν ούτε τηλεόραση να δει τα βράδια· για την ακρίβεια, ο τοκετός της Έλενορ έγινε με εξαιρετικά κόσμιο τρόπο – με προγραμματισμό και ευγένεια– και δεν έφερε κανέναν από τους εμπλεκόμενους σε δύσκολη θέση.

Όπως και οι γονείς του, έτσι και ο Χένρι ήταν ένα αγόρι με καλούς τρόπους: έπινε το γάλα του όποτε

του έδιναν το μπιμπερό του, έτρωγε όλο του το φαγητό και γινόταν κατακόκκινος από την ντροπή του κάθε φορά που λέρωνε την πάνα του. Μεγάλωνε με φυσιολογικούς ρυθμούς, έμαθε να μιλάει μόλις έκλεισε τα δυο του χρόνια και ξεχώριζε τα γράμματα της αλφαβήτου ένα χρόνο αργότερα. Όταν έκλεισε τα τέσσερα, η δασκάλα του στο νηπιαγωγείο είπε στον Άλιστερ και στην Έλενορ ότι δεν είχε να τους αναφέρει τίποτα θετικό ή αρνητικό για το γιο τους, ότι ήταν απόλυτα φυσιολογικός από κάθε άποψη, και εκείνοι ως ανταμοιβή τού αγόρασαν ένα παγωτό στο δρόμο για το σπίτι. Με γεύση βανίλιας, φυσικά.

Το δεύτερο παιδί τους, η Μέλανι, γεννήθηκε Τρίτη πρωί, τρία χρόνια αργότερα. Όπως και ο αδελφός της, έτσι κι εκείνη δεν παρουσίασε το παραμικρό πρόβλημα ούτε στις νοσοκόμες ούτε στις δασκάλες της και μέχρι να κλείσει τα τέσσερα, όταν οι γονείς της περίμεναν ήδη την άφιξη του τρίτου τους παιδιού, εκείνη περνούσε το χρόνο της διαβάζοντας ή παίζοντας με κούκλες στο δωμάτιό της και αποφεύγοντας, γενικά, οτιδήποτε θα τη χαρακτήριζε διαφορετική σε σχέση με τα άλλα παιδιά της γειτονιάς.

Δεν υπήρχε καμία αμφιβολία: η οικογένεια Μπρόκετ ήταν η πιο φυσιολογική οικογένεια της Νότιας Νέας Ουαλίας, αν όχι ολόκληρης της Αυστραλίας.

Όσπου γεννήθηκε το τρίτο τους παιδί.

Ο Μπάρναμπι Μπρόκετ έφτασε σ' αυτό τον κόσμο μεσάνυχτα Παρασκευής, κάτι το οποίο χαρα-

κτηρίστηκε ως δυσοίωνα αρχή από την Έλενορ, διότι αναγκάστηκε να σηκώσει το γιατρό και τη μαία άρον άρον από το κρεβάτι τους.

«Σας ζητώ συγγνώμη», τους είπε λουσμένη στον ιδρώτα, κάτι που την έκανε να ντρέπεται αφάνταστα. Δεν είχε ρίξει ούτε μια στάλα ιδρώτα όταν είχε γεννήσει τον Χένρι και τη Μέλανι· είχε μόνο μια απαλή γυαλάδα στο πρόσωπο, σαν λάμπα που τρεμοσβήνει λίγο πριν από το τέλος της.

«Μη σας απασχολεί, κυρία Μπρόκετ», είπε ο γιατρός Σνόου. «Τα παιδιά βγαίνουν όποτε θέλουν εκείνα. Δεν τα ελέγχουμε εμείς αυτά τα πράγματα».

«Και πάλι όμως, είναι μεγάλη αγένεια», είπε η Έλενορ, πριν αφήσει μια τρομακτική κραυγή την ώρα που ο Μπάρναμπι αποφάσισε να σκάσει μύτη. «Θεούλη μου», πρόσθεσε, κατακόκκινη από τις ωδίνες.

«Μην ανησυχείτε για τίποτα», επέμεινε ο γιατρός και πήρε θέση να πιάσει το γλιστερό μωρό – η στάση του θύμιζε παίχτη του ράγκμπι που μπαίνει στον αγώνα με το ένα πόδι τεντωμένο προς τα πίσω, το άλλο καρφωμένο στο χώμα και τα δύο χέρια σε πλήρη έκταση για να πιάσει το δώρο που θα του πετάξουν.

Η Έλενορ ούρλιαξε ξανά, έπειτα σωριάστηκε πίσω στο μαξιλάρι με το στόμα ορθάνοιχτο από έκπληξη. Ένωθε μια τρομερή πίεση να απλώνεται σ' όλο της το κορμί και άρχισε να φοβάται ότι οι δυνάμεις της την εγκατέλειπαν.

«Σπρώξτε, κυρία Μπρόκετ!» είπε ο Σνόου και η

Έλενορ ούρλιαξε για τρίτη φορά πριν αναγκαστεί να σπρώξει με όλη της τη δύναμη, ενώ η νοσοκόμα τής έβαζε μια δροσερή κομπρέσα στο μέτωπό της. Αντί, όμως, να νιώσει ανακούφιση, εκείνη άρχισε να κραυγάζει δυνατά και τελικά άρθρωσε μια λέξη που δεν είχε τολμήσει να πει ποτέ ξανά στη ζωή της, μια λέξη που έβρισκε άκρως προσβλητική κάθε φορά που την ξεστόμιζε κάποιος στο γραφείο. Ήταν μια λέξη μόνο. Τρεις μικρές συλλαβές. Όμως εκείνη τη στιγμή αυτή η λέξη εξέφραζε όλα της τα συναισθήματα.

«Έτσι σε θέλω», φώναξε πρόσχαρα ο γιατρός. «Βγαίνει ο μικρός! Ένα, δύο, τρία, και μετά ένα τελευταίο μεγάλο σπρώξιμο, εντάξει; Ένα...»

Η Έλενορ έπαιρνε βαθιές ανάσες.

«Δύο...»

Σφάδαζε από τους πόνους.

«Τρία!»

Και τότε ένιωσε μια τρομερή αίσθηση ανακούφισης και αμέσως άκουσε το κλάμα του μωρού. Η Έλενορ ξάπλωσε εξουθενωμένη στο κρεβάτι και μούγκρισε από χαρά που είχε τελειώσει επιτέλους αυτό το φρικτό μαρτύριο.

«Χριστέ μου», είπε ο γιατρός Σνόου ένα λεπτό αργότερα και η Έλενορ σήκωσε έκπληκτη το κεφάλι της από το μαξιλάρι.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε.

«Κάτι απίστευτο», είπε εκείνος στην Έλενορ, η οποία ανακάθισε παρά τους φρικτούς της πόνους,






## Η γέννηση του Μπάρναμπι

για να δει το μωρό που είχε προκαλέσει μια τέτοια αφύσικη αντίδραση.

«Μα πού είναι;» ρώτησε, μόλις είδε ότι το μωρό δε βρισκόταν ούτε στην αγκαλιά του γιατρού ούτε στην άκρη του κρεβατιού της. Και τότε παρατήρησε ότι ούτε ο γιατρός αλλά ούτε και η μαία κοιτούσαν πλέον εκείνη· είχαν καρφώσει το εμβρόντητο βλέμμα τους στο ταβάνι, όπου ένα νεογέννητο μωρό –το δικό της νεογέννητο μωρό– είχε κολλήσει με την πλάτη πάνω στα λευκά ορθογώνια πλακάκια και κοιτούσε και τους τρεις με ένα πονηρό χαμόγελο στη φατσούλα του.

«Εκεί πάνω», είπε έκθαμβος ο γιατρός Σνόου και είχε δίκιο: όντως ήταν εκεί πάνω. Ο Μπάρναμπι Μπρόκετ, το τρίτο παιδί της πιο φυσιολογικής οικογένειας που είχε πατήσει ποτέ το πόδι της στο νότιο ημισφαίριο, αποδείκνυε ήδη περίτρανα ότι ήταν κά-θε άλλο παρά φυσιολογικός, αφηφώντας τον πιο θεμελιώδη κανόνα του σύμπαντος.

Το νόμο της βαρύτητας.



**Η** οικογένεια Μπρόκετ είναι μια συνηθισμένη οικογένεια. Είναι όλοι τους αξιοσέβαστοι και βαρετοί, κάτι για το οποίο υπερηφανεύονται, ενώ σνομπάρουν όσους είναι διαφορετικοί ή περίεργοι. Και τότε, έρχεται στον κόσμο και στη ζωή τους ο Μπάρναμπι Μπρόκετ, που αψηφά τους νόμους της βαρύτητας... και αιωρείται. Σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να ευχαριστήσει τους γονείς του, ο Μπάρναμπι βάζει τα δυνατά του να κρατήσει τα πόδια του στο έδαφος. Αλλά δεν τα καταφέρνει!

Μια μοιραία μέρα, ο κύριος και η κυρία Μπρόκετ αποφασίζουν ότι δεν αντέχουν άλλο· άλλωστε ποτέ δε ζήτησαν ένα παράξενο παιδί που να αιωρείται. Ο Μπάρναμπι πρέπει να φύγει...

Προδομένος και φοβισμένος, ο μικρός συγκρούεται με ένα πολύ ξεχωριστό αερόστατο, κι έτσι αρχίζει ένα μαγικό ταξίδι στον κόσμο.



**ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.**

ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

**Από 11 ετών**

ISBN 978-618-01-0150-8



9 786180 101508

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 12104

**Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η**